

...." fent constar que volia aconseguir, amb les altres nacionalitats ibèriques, la llibertat de Catalunya" .
(Ho deia el President Macià, al Parlament espanyol).

25 de desembre del 1933. Mor el President de Catalunya, FRANCESC MACIÀ!

FRANCESC MACIÀ

El banquet de la Cambra de Comerç Nord-Americana, em va fer anar a Barcelona, el mes d'octubre. Tot i que la visita no era oficial i per tal d'evitar complicacions amb el protocol, vaig visitar immediatament el coronel Macià, President de l'Estat Autònom i símbol de l'autonomia catalana. Malgrat el caràcter privat de la visita, en entrar al pati del bell palau del segle XV - llavors la Presidència - gallards soldats uniformats de gala, ens esperaven. Uns ens precediren i altres tancaven la marxa ; i aquesta va ésser la meva presentació particular a aquest home venerable i encisador en l'avant-sala de rebre. Em feu passar a una bonica cambra, amb finestres de vitralls de colors.

Macià s'havia dedicat amb passió a l'històric moviment català i havia guanyat l'afecte etern de les masses. Amb una sola mirada ja em trobava sota l'encís de la seva persona . De mitjana alçada, elegant i esvelt, tenia mes de 70 anys portats amb noblesa. L'abundant cabellera i el bigoti ben retallats eren blancs com la neu ; els trets fins i delicats, els ulls grossos i d'un castany lluminós, eren afables. Anava vestit elegantment de gris, amb corbata i mitjons del mateix color. Un mocador de seda sortia discretament de la butxaca de l'americana.

Em trobava davant d'un bell Brummell de mitja edat. La seva veu era baixa, musical, perfectament modulada. Si era el capdill de la plebs com deien els seus enemics, era al mateix temps un refinat i un cavaller. En tornar a la residència de Claude Dawson, el nostre cònsol general, vàrem trobar-hi una gran cistella de roses grogues per a la meva esposa, amb una tarja d'En Macià, tot i que la presència d'ella a Barcelona no havia estat esmentada. Però En Macià ho sabia tot. Ben aviat ens va tornar la visita, vàrem brindar i ens vàrem donar les mans i, quan la venerable figura de cara de poeta es retirava, jo sabia que havia estat en contacte amb la matèria prima que serveix per a escriure la Història.

CLAUDE G. BOWERS

ex-Ambaixador dels EE.EE. a Espanya.

(Del llibre "My Mission to Spain", Simon & Schuster, Nova York, 1954).